

Korálünnep a reformáció fényében

A Reformáció és kultúra évében Budahegyvidékre látogatott az immár hagyománnyá vált korálünnep. 2014. november 9-én, vasárnap este öt énekeskönyvi korálunk szólalt meg a legkülönbözőbb kíséretekkel, a legkülönbözőbb korokból, rövid áhítat keretében.

Az énekek előtt a karvezetők, *Ecsedi Zsuzsa*, *Bence Gábor* és *Németh Sándor* ismertették az éneklésmódok rendjét, illetve megfelelő helyen elhangoztak az adott korálhoz kapcsolódó – talán kevésbé ismert – információk, érdekességek is.

A program első felében – *Sigfrid Karg-Elert Nun danket alle Gott* korárelőjátéka után – két korai időből fennmaradt magyar eredetű ének csendült fel. A *Ne hagyj elesnem, felséges Isten* (EÉ 79) a 71. zsoltár parafrázisa, szövege a 16. század második felében keletkezett. A *Paradicsomnak te szép élő fája* (EÉ 365) eredetileg 17 versszakos, ebből a református énekeskönyv a mai napig 15 verset közöl. Az ének a passiótörténetet dolgozza fel, a szöveg Krisztusnak a keresztfán mondott hét szaván alapszik, dallama pedig egészen *Tinódiig* vezethető vissza.

A rövid prédikáció után három korál következett, melyek közül az első kettő – az *Én lelkem, áldva áldjad* (EÉ 45), valamint a *Mind adjon hálaát Istennek* (EÉ 54) – német eredetű hálaadó ének; előbbi a 103. zsoltárt dolgozza fel, utóbbi pedig *Paul Gerhardt* verse. Az alkalom záróéneke pedig a latin himnuszából kialakult német korál korai – 16. századbeli – magyar fordítása, a *Krisztus, ki vagy nap és világ* (EÉ 109). Ennek érdekessége, hogy a strofa utolsó sorát megismételve az eredetileg négysoros ének ötsorossá bővült.

A hagyományos istentiszteleti koráléneklés kereteiből kilépve lehetőség nyílt az egyes versszakok meglehetősen változatos módon való megszólaltatására is. Az orgona ugyan ezen az estén is nagy szerepet kapott, hiszen Németh Sándor keze alatt előjáték, illetve kíséret szerepében is megszólalt, valamint hangszeres zenészek is színesítették az estét, mégis a legfontosabb a közös éneklés volt. A több szólamban énekelt versszakokat a budahegyvidéki gyülekezeti énekkar, a *Fővárosi Protestáns Kántorátus*, a kelenföldi gyülekezeti énekkar, valamint a *Pax et Bonum Kamarakórus* tagjai adták elő.

Az este folyamán tanúi lehettünk, milyen különleges hangzást eredményezhet a régi zene és a modern, 20. századi és kortárs szerzők feldolgozásainak egymásmellettsége. Eredetüknek megfelelően a magyar énekek magyar szerzők feldolgozásaiban szólaltak meg (*Gárdonyi Zoltán, Gárdonyi Zsolt, Sulyok Imre, Bence Gábor, Zalánfy Aladár*), a német eredetűek pedig német szerzők letéteiben (*Ph. H. Erlebach, J. Zahn, J. Crüger, S. Scheidt*).

Külön kiemelendő a passiót feldolgozó *Paradicsomnak te szép élő fája*, melynek előadása közel tizenöt percet vett igénybe, mégsem vált unalmassá, vontatottá. Az egyes – Krisztus szavait tartalmazó, és nem melleleg gyönyörű nyelvhasználatban íródott – versszakok előtt *Gárdonyi Zsolt* orgonameditációit Ecsedi Zsuzsa játszotta. A többszólamú versszakok a nemrég elhunyt *Herbert Wulf* feldolgozásában szólaltak meg.

A korálok éneklésekor gyülekezeti és kórustagok egy nagy kórossá olvadtak össze, ahol nem a művészi teljesítmény számított, hanem a közös éneklésben rejlő erő. *Keczkó Szilvia* prédikációjában felhívta a figyelmet arra, hogy a testi dolgok is szükségesek ugyan, de figyelmünket a testiekről a lelki dolgok felé kell fordítanunk.

Ez az esti közös éneklés bőséges lelki táplálékot nyújtott mindenkinek, aki ellátogatott a budahegyvidéki evangélikus templomba.

Kocsis Krisztina